

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1627/2015
25.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца К. ДОО за грађевинарство, трговину и услуге из Б., чији је пуномоћник В.Д., адвокат из Б., против туженог З.В. са П., чији је пуномоћник Т.Ј., адвокат из С., ради повраћаја датог, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 758/15 од 30.04.2015. године, у седници од 25.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 758/15 од 30.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П 9/14 од 04.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му исплати износ од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом у динарској противвредности по стопи коју прописује ЕЦБ за евро на дан плаћања почев од 29.10.2010. до 25.12.2012, а од тада до исплате у динарској противвредности на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе ЕЦБ. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу захтеване камате и захтеваног курса НБС. Ставовима четвртим и петим изреке, усвојен је предлог тужиоца за одређивање предложене привремене мере на начин описан у овом ставу изреке, уз назнаку да ће трајати до правноснажног окончања овог поступка. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 523.500,00 динара.

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду, одбијена је као неоснована жалба туженог и наведена првостепена пресуда је потврђена у побијаном делу којим је одлучено о приговору ненадлежности, усвајајућем делу тужбеног захтева и предлога за одређивање привремене мере, као и у погледу одлуке о трошковима поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијски наводи да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда која описно одговара тачки 12. цитиране законске одредбе, није од утицаја јер се ревизија у смислу члана 407. ЗПП не може изјавити из овог разлога.

Према утврђеном чињеничном стању овде тужени је као налогопримац дана 29.10.2010. године у С. у М. закључио уговор о налогу са заступником К. Х., са седиштем у М., као налогодавцем, којим се обавезао да ће допринети закључењу поравнања између налогодавца и Грађевинске дирекције Србије ради наплате потраживања које налогодавац има према Влади Републике Србије, коју у томе заступа Грађевинска дирекција Србије, у износу од 1.274.469,50 евра по основу накнаде за изведене радове на реконструкцији граничног прелаза код Хоргоша, и то најкасније до 20.12.2010. године. Овим уговором је предвиђено да туженом за предузимање тог посла припада накнада за успех у висини од 337.234,25 евра, од ког износа му налогодавац истовремено са закључивањем овог уговора на име аконтације исплаћује износ од 100.000 евра, док ће му преостали износ исплатити по извршењу преузете обавезе. Уговорне стране су се сагласиле да је тужени дужан вратити наведени износ који му је дат на име аконтације, уколико потраживање не буде наплаћено до 20.12.2010. године, а у случају спора је уговорена надлежност градског суда у Сегедину или суда Жупаније Чонград. Дана 15.07.2011. године, у Сегедину је закључен уговор о уступању потраживања (цесија), између заступника К. Х. са седиштем у М. као уступиоца и заступника овде тужиоца, као „ћерке фирме“ са седиштем у Б. – С., као пријемника. Овим уговором уступилац је у целини пренео на пријемника своје потраживање у висини од 100.000 евра који има према овде туженом, који је о овај цесији обавештен. Дана 01.08.2011. године, уговорачи су закључили анекс уговора о цесији којим су уговорили стварну и месну надлежност суда у Београду. Овде тужени је у овереној изјави од 13.10.2011. године, навео да ће извршити своју обавезу преузету уговором о налогу од 29.10.2010. године до 29.10.2011. године и да ће у случају неиспуњења, примљени износ на име аконтације уплатити на рачун тужиоца у року од пет месеци, односно до 31.03.2012. године, у складу са наведеним уговором о цесији, чији је примерак добио. Такође је утврђено да тужени није извршио своју обавезу преузету уговором о налогу од 29.10.2010. године, нити је тужиоцу вратио износ од 100.000 евра примљен на име аконтације за извршење обавезе из уговора о налогу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је тужени у обавези да тужиоцу врати, односно исплати износ од 100.000 евра у динарској противвредности, који је примио на име аконтације за извршење обавезе налогопримца из уговора о налогу, коју обавезу није уопште

извршио, ни у договореном року из уговора о налогу, а ни у накнадном року до 31.03.2012. године, у складу са овереном изјавом датом након уговора о цесији, по основу којег је налогодавац пренео овде тужиоцу ово своје потраживање према туженом, обавестивши га као дужника обавезе о извршеном уступању, на основу чланова 436. и 438. Закона о облигационим односима (ЗОО). Престанком уговора о налогу због одустанка налогодавца од уговора, тужени као налогапримац који није предузео одређене послове у договореном року, у смислу чланова 749, 751. и 765. ЗОО, у обавези је да врати примљени износ аконтације на име накнаде за посао који није обавио, заједно са припадајућом затезном каматом од дана пријема овог износа, по члану 132. ЗОО.

Сви ревизијски наводи туженог којима напада погрешну примену материјалног права, свде се уствари на оспоравање судске надлежности домаћег суда. Они нису основани не само из разлога које је другостепени суд изложио у побијаној пресуди, правилно оценивши такав жалбени навод, већ и зато што је по налажењу Врховног касационог суда, тужени био дужан да у одговору на тужбу у смислу члана 298. став 1. ЗПП, истакне све процесне приговоре, па и овај приговор стварне ненадлежности домаћег суда, што он није учинио јер је у одговору на тужбу истакао само приговор месне ненадлежности Вишег суда у Београду, истичући да је његово пребивалиште на територији суда у Суботици, због чега је предмет потом и уступљен том суду на даље суђење.

Чак и да је реч о случају када би надлежност домаћег суда зависила од пристанка туженог у смислу члана 16. став 3. ЗПП (иако није реч о тој процесној ситуацији јер је по приложеном споразуму о месној надлежности била уговорена надлежност домаћег суда), тужени је дао свој пристанак, тиме што у одговору на тужбу није истакао овакав приговор, а упустио се у расправљање, на који начин је прихватио надлежност домаћег суда.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**